

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 29. aprila 1898.

List 17.

Razstava cerkvene obleke

v proslavo biserne svete maše in zoletnice papeštva
Njih svetosti

LEONA XIII.

in petdesetletnice vladanja Njegovega ces. in kralj.
Apostolskega Veličanstva

FRANČIŠKA JOŽEFA I.

prirejena od družbe vednega češčenja presv. Rešnjega
Telesa in v podporo ubožnih cerkev Lavantinske
škofije v Mariboru v kn. šk. duhovnem semenišču
(staro gimnazijalno poslopje) na belo nedeljo, dne
17. apr. 1898.

„Omnia terra adoret te et psallat tibi; psallam
dicat nomini tuo!“ — „Vsa zemlja naj Te moli in
naj Ti prepeva; naj prepeva slavo Tvojemu imenu!“

Sveti apostol Pavel piše v svojem prvem
listu do Timoteja: „Bog hoče, da bi bili vsi
ljudje zveličani in bi prišli k spoznanju resnice.“
(I. Tim 2, 4.) Da pa pridejo vsi ljudje k spo-
znanju resnice in se zveličajo, je pred vsem po-
trebno, da molijo, ker prva milost, katero Bog
podeli človeku, je dar molitve, in če se te mi-
losti posluži in moli, prejme potem vse druge
milosti, ki so potrebne k zveličanju. Kdor moli,
kaže s tem, da v Boga veruje, v njega upa in
ga ljubi; on spoznava, da je Bog vsemogočen,
vseveden in neskončno dobrotljiv, kateri pozna
vse naše potrebščine, nam zamore in hoče po-
magati, ker nas ljubi; on spoznava svojo lastno
slabost in revščino, svojo odvisnost od Boga in
zatorej išče pomoči tam, kjer se edino najti da,
pri Bogu, svojemu stvarniku in Gospodu, in zato
moli, da jo doseže. S pomočjo molitve pa zadobi
vse milosti, ki so mu potrebne k zveličanju in
stanovitnosti v dobrem do konca; zato nam je
Jezus Kristus molitev naravnost zapovedal in nas
učil moliti s svojim vzgledom. „Prosimo, in se

vam bo dalo; iščite, in boste našli; trkajte, in
se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme,
in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo od-
prlo“. (Mat. 7. 8.) „Vsi zveličani v nebesih so
se zveličali po molitvi; vsi pogubljeni so se po-
gubili, ker niso molili,“ uči sv. Alfonz M. Liguori.

Iz tega spoznamo, kako potrebno je, da
molimo in radi molimo. Nobeno drugo dobro delo
ni v svetem pismu tolikokrat priporočano, kakor
molitev. Sveti Janez Zlatoust govori o molitvi:
„Kdo se ne bo čudil nad veliko dobroto božjo
do nas, da nam je dovoljeno z Bogom govoriti
in svoje prošnje njemu prednašati; molitev nas
pridruži angeljem v nebesih in nas odtegne to-
varšiji nespametnih stvari; zakaj, molitev je an-
gelsko opravilo, (1. b. o molitvi) in na dalje
pravi: „Molitev je izvir in podlaga vseh čed-
nostij. Kdor se druži s pobožnimi in krepostnimi
ljudmi, si prilasti sčasoma njihovo modrost in
čednosti; kaj se še zamore pričakovati od tistega,
kateri se pogostoma z Bogom razgovarja? (2. b.
o molitvi) Kako potrebna nam je molitev, piše
isti sv. učenik: „Kdor Boga ne moli in nima želje,
pogostoma se z Bogom razgovarjati, je mrtev,
nima v sebi življenja in tudi nobene razumnosti,
ako kdo ne spozna, kolika čast je za nas, da
smemo moliti in Boga ljubiti, zakaj človek, ka-
teri ne moli, je duševno mrtev. Daniel prerok je
hotel rajši umreti, kakor biti tri dni brez molitve.
Brez molitve ni mogoče pobožno, krepostno živeti.
Zakaj, kako bo zamogel tisti bogoljubno in kre-
postno živeti, kateri se Boga vedno ne oklepa, od ka-
tere prihaja vsa čednost in krepost? Kdor opusti
molitev, ravna tako nespametno, kakor tisti, ki
potegne ribo iz vode; kar je ribi voda, to je
človeku molitev“. Sveta Terezija je imela navado,
da je večkrat rekla: „Če bi bilo mogoče, bi rada

se podala na visoko goro, iz katere bi me zamogli vsi ljudje celega sveta videti in slišati, in bi jim z mogočnim glasom klicala: ljudje, molite, molite, molite!"

Kaj pa je molitev? Sveti cerkveni učenci razlagajo molitev raznovrstno. Sveti Janez Damascenski pravi: „Pri molitvi se duša povzdiguje k Bogu in prosi za to, česar potrebuje za zveličanje.“ Sveti Avguštin piše: „Pri molitvi se duše vzdiguje iz zemeljske nižave do nebeških višin, išče, kar je na visočinah in hrepeni po nevidnih dobrotah.“ (Or. 230 de temp.) Sveti Janez Zlatoust uči: „Pri molitvi govorimo z Bogom,“ in sveti Avguštin dostavi: „Kedar beremo dobre knjige, govori Bog z nami, kedar pa molimo, govorimo z Bogom.“ (Hom. 30 in Gen.) Molitev je toraj pobožno povzdigovanje duha k Bogu, da ga slavimo in častimo milost božjo in njegovo vsemočnost, ali da ponižno spoznavamo božje neskončno veličanstvo, ali pa da zaupljivo prosimo, česar potrebujemo za svoje zveličanje, ali pa da zahvaljujemo Boga za prejete milosti in dobrote; pri molitvi toraj Boga molimo in hvalimo, se mu darujemo in izročujemo, ga kličemo na pomoč, ali pa se mu zahvaljujemo. Ker pa je Bog čisti duh, zato morajo tisti, ki ga molijo, v duhu in resnici ga moliti. (Jan. 4, 24.) To pa se godi po pobožni molitvi: po pobožni molitvi se povzdigne duša z vsemi svojimi zmožnostmi, z umom in s svojo voljo, v mislih, besedah, v djanju in poželenju k Bogu, svojemu stvarniku: 1. da ga hvali in časti: 2. da ga zahvaljuje: in 3. da ga prosi dobrot in milostij, posebno pa odpusčenja grehov.

Kaj pa dobimo z molitvijo, ali kako mogočna je molitev?

1. Molitev nas očisti grehov. — To nam kaže cestninar, kateri je samo s skesanim srcem vzdihnil: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku!“ (Luk. 18, 13.) in se je opravičen vrnil na svoj dom. Sveti Janez Zlatoust uči: „Ako je človek, predno moli, z grehi obložen, bo kmalu očiščen po molitvi: govori je bil očiščen, ko je pokleknil pred Gospoda.“ (B. 1.) Molitev razsvetli našo pamet, da svoje grehe zamoremo spoznati, omeči in gane našo voljo, da svoje grehe sovražimo in obžalujemo in se jih očistimo v zakramentu svete pokore.

2. Molitev izbriše zaslužene kazni za grehe. — Kralj Manases je pobožno vzdihoval k Gospodu, in Bog je uslišal njegovo molitev, da se je smel zopet vrniti v Jeruzalem, v svoje kraljestvo. Tako uči tudi sveti Avguštin: „Vsakdanje, odpustljive grehe, brez katerih sedanje življenje biti ne more, izbrisuje vsakdanja molitev vernikov“.

3. Molitev odžene vidne in nevidne sovražnike duše in telesa. — Sveti Avguštin pravi: „Mozes je molil na gori, in Jozue je premagal Amalekite; molitev je tolažila Jeremija v ječi; molitev je varovala Daniela med levi; molitev je Joba tolažila v največjih britkostih na kraju zapuščenosti; molitev je obvarovala čisto Suzano pred pohotnimi starci; molitev je pridobila desnemu razbojniku sveti raj“. (Serm. 22. ad frat.) Nadalje uči isti sveti učenik: „Otroci božji izganjajo hudobne duhove s svojo pobožnostjo po zarotitvi in premagajo vsa njihova zalezovanja.“ (10 de civ. c. 22.) Zato nas opominja Jezus Kristus: „Čujte in molite, da ne pridete v skušnjavo!“ (Mat. 26, 41.)

4. Molitev nam izprosi vse, česar nam je treba za dušo in telo. — Sveti Avguštin uči: „Molitev je pridobila Ecekiju, kralju, dušno in telesno zdravje, povrh tega“, (Serm. 2 ad fr.) pristavi sveti Jeronim, „ko je v solzah molil, mu je bilo podaljšano življenje za 15 let, za katera ni prosil, in ves čas njegovega kraljevanja je vladal mir v deželi.“ „Prerok Elija je molil, in nebo je dalo dež, in zemlja je rodila svoj sad“. (Jak. 5, 17.) Da zamoremo z molitvijo vse zadobiti, česar potrebujemo, nas zagotavlja Jezus sam, ko govori: „Resnično, resnično vam povem: Ako bode Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“. (Jan. 16, 23.) In po psalmistu govori Gospod: „Klič me na dan stiske, in jaz te bom rešil, in ti boš poveljeval moje ime“. (Ps. 59, 15.) Ako kdo izmed vas potrebuje modrosti, naj je prosi od Boga, kateri daje vsem obilno in ne oponaša; in mu bo dana“. (Jak. 1, 5.)

(Konec prih)

Na pragu v cvetoči maj.

„Pridite k Mariji, v njeni bližini je dobro bivati!“

Peter Damijan.

„Slava in lepota je pred Gospodovim obličjem“, tako lahko pojemo z Davidom, če gledamo v mesecu majniku Božji svet. Kaka sprememba! N. vo pesen poje oživljena narava svojemu Stvarniku. Dol in gora, hrib in plan oznanjuje slavo Gospodovo, čegar sapa je ogrela vse dežele, in oprostila gorska slemena ledenih okov.

Srce, ki ljubi Boga, razume to novo pesem stvarstva. Jutranja megla, ki se kakor kadilo dviga proti nebemu oboku, cvetoče drevje, cvetlični duh, življenje in žvrgolenje v zraku, šumljanje potokov, to in vse drugo je dviga gori k svojemu Bogu. Zato je naša skrbna mati sveta cerkev, ki zna tako modro prilagoditi svoje praznike različnim letnim časom, ravno v ta mesec postavila pobožnost, ki je tudi tako lepa, kakor

krasen majnik. Postavila jo je v ta mesec, da bi nas tembolj navdušila za šmarnice, katere obhajamo v slavo Božjo in češčenje nebeške in svoje Matere. Hotela nam je v naravi, ki takoj pri svojem rojstvu „poje svojemu Stvarniku slavo, poje čast“, dati zgled, da tudi mi po Božji Materi takoj v prvem letnem času začnimo znova peti svojemu Bogu hvalne pesmi. Hotela nam je pa s tem, da je postavila šmarnice v ta mesec, pobožnost do Boga in Njegove Matere tudi olajšati. Te-li morda ne prevzame nek poseben čut, ko vidiš, kako pobožno ljudstvo v cerkvi goreče moli? Nehote tudi sam skleneš roke in iz srca se ti dvigne pobožna prošnja. Nekaj podobnega se godi s teboj, če gledaš okrog sebe cvetoči svet, ki kakor z jednim glasom slavi svojega Stvarnika. Brezumna bitja hvalijo tukaj Boga, — tako si misliš — in jaz, ki sem razumno bitje, ne bi ravno tako delal? In tudi ti se zediniš s cvetočim vrtom in hvala Božja kipi iz tvojega srca. In tako lahko rečemo: pesem, ki odmeva sedaj v stvarstvu, se razlega sedaj tudi po hramih Božjih, in se zedinja v veličasten slavospev, ki se dviga pred prestol naše Matere in našega Boga.

Stopimo torej z zaupanjem k sedežu milosti, da usmiljenje dosežemo, in milost najdemo ob času potrebne pomoči.“ (Hebr. 4, 16.) Poklekajmo k prestolu milosti, ki je Marija. Ne preslišimo besedij: „Pri meni je bogastvo in čast, s katerima obogatim one, ki me ljubijo.“ (Pregov. 8, 21.) Da, Marija kleči pred Bogom in prosi za nas. In ker vidi naše siromaštvo že naprej, nam hiti naproti, kakor mati svojemu otroku. Veseli se, če more pomagati nesrečniku. Ona bolj hrepeni nam pomagati, kakor mi njene dobre sprejemati. Presveti Devici je usmiljenje prirojeno, ker je mati, in je kot taka rodila neustvarjeno usmiljenje. (Albert Vel.) Zato ubogajmo sv. Bernarda, ki nam kliče: „Iščite milosti po posredovanji Marijinem.“ V Mariji bomo našli studenec največje sreče, ker ona je gotova pot, po kateri pridemo do Jezusa in dosežemo večno izveličanje.

Torej, krščanska duša, zateci se k Mariji, opravljaj nji na čast šmarnice posebno pobožno, ker pobožnost do Marije je veriga, s katero pritegnemo nebo k sebi. Pobožnost do Marije je most, po katerem se Bog, katerega so odgnali naši grehi, povrne k nam.

Priporočaj pa to pobožnost tudi svojim znancem in drugim ljudem! Saj so oni, ki seznanijo Marijo z drugimi ljudmi, že naprej določeni za večno življenje.

Zlasti pa prosi Marijo za one, ki imajo srce obteženo z velikimi grehi. Saj te bo Marija usli-

šala. Rekla je namreč sv. Brigiti: „Če je človek še toliko grešil, ga vedno sprejemem. Rada pomazilim njegove rane in jih ozdravim, saj sem mati usmiljenja.“ Kakor pošljemo revne bolnike v javne bolnišnice, tako priporočajmo grešnike zavetju Marijinemu. Ker ravno zato je dala Marija svetu Boga, da bi bila zavetišče, ali kakor pravi sv. Bazilij, javna bolnišnica grešnikov.

Prosi pa tudi deviško Mater, naj se spominja sv. cerkve, in njenega poglavarja, naj se spominja vseh duhovnov katol. cerkve, da se hrabro bojujejo v hudem boju in da nič družega ne iščejo, kakor čast Njenega Sina in izveličanje duš. Prosi za stariše, da bodo svoje otroke v krščanskem duhu vzgojili. Prosi za mladino, da vzraste v strahu Božjem in ohrani oblačilo nedolžnosti. Prosi stanovitnosti bogaboječim dušam, prosi tolažbe nesrečnim, in miru razprtim in ločenim srcem, prosi blagoslova čez polje, nam pa srečno zadnjo uro.

Sv. Marija, prosi za nas sedaj in ob smrtni uri! —
Iv. P.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

»Glej. Mihael. eden izmed najprvih knezov, mi je prišel na pomoč.«
(Dan. 10, 23.)

II.

O češčenju sv. nadangelja Mihaela.

(Dolje.)

Cesar Justinijan I. (527—565) je dal na čast slavnemu nebeškemu knezu postaviti šest cerkev iz hvaležnosti za varstvo zoper napade sovražnikov. Nadalje so grški cesarji tudi svoje družine izročali svetemu Mihaelu v njegovo močno varstvo, in kakor je znano, je osem grških vladarjev nosilo ime Mihael. Na grških cesarskih zastavah svetila se je podoba sv. nadangelja. Kakor nekdanj, tako še dandanes sv. Mihaela v vzhodni cerkvi visoko časte in goreče na pomoč kličejo. Njegove praznike obhajajo prav veličastno. Med drugimi slavi red Bazilijancev dne 29. septembra praznik „svetega kneza nebeške vojne: Mihaela, najvišjega branitelja reda“ Dne 8. novembra praznujejo orientanci „synaxin“ ali shod nadpoveljnika Mihaela in drugih duhovnih močij. Po koledarju sirskega obreda se tisti dan slavi praznik nadangeljev Mihaela, Gabrijela in Rafaela in vseh angeljev; Maroniti pa obhajajo le praznik sv. Mihaela. Kopti slavijo dne 18. junija praznik sv. nadangelja Mihaela ob

enem s prošnjim dnevom za tako potrebni izstop reke Nila.

2.) Toda zapadna cerkev z ozirom na goreče češčenje sv. Mihaela nikakor ni zaostala za vzhodom. V Rimu, v središču krščanstva, so postavili v najdavnijem času pet cerkev njemu na čast. Najstarejša je stala ob ulici: Via Salaria. Iskreno češčenje najmogočnejšega izmed angeljev se je pomnožilo vsled čudovite prikazni zavetnika kristijanov o priliki strašne kuge, katera je zadela Rim leta 598. Takratni sveti in veliki papež Gregorij I. je zapovedal dne 25. aprila slovesen obhod. In ko je papež v slavnostni procesiji med molitvami in prošnjami stopal proti starodavnemu nagrobnemu spomeniku cesarja Hadrijana, zagledal je sv. Mihaela, plavajočega na vrhu tega velikanskega grada, ko je svoj ognjeni meč vtaknil v nožnico. V tem je Gregorij spoznal nebeško znamenje, da je Bog uslišal molitev prosečega ljudstva. V vedni spomin na ta čudežni dogodek je dal papež Gregorij pozidati angeljski most in iz hvaležnosti za rešitev stiskanega mesta je tam, kjer je videl angelja stati, sezidal kapelo v čast sv. Mihaela in je zvonaj na njo postavil njegov bronasti in pozlačeni kip; od tod ime angeljski grad, kastel sant' Angelo. S tem se je zasnova tudi tako imenovana procesija sv. Marka.

Največ pa je k razširitvi pobožnosti do sv. nadangelja Mihaela po Laškem in po vsej zapadni cerkvi pripomogla znamenita prikazen sv. nadangelja na gori Garganski v Apuliji. Za Lavrencija, svetega škofa v bližnjem mestu Sipontu, prikazal se je sv. Mihael na višini imenovane gore in sicer v skalnati votlini. Apostoljska stolica, po pobožnem škofu o vsem poučena, je upejljala praznik prikazanja sv. Mihaela nadangelja, kateri se od tiste dobe v cerkvi obhaja vedno dne 8. majnika z lastno mašo in z lastnim oficijem. Škof Lavrencij je pred votlino pozidal cerkev in je to svetišče z dovoljenjem papeža Gelazija I. (492—496) posvetil 29. septembra leta 493. Zato se še dandanes praznik sv. Mihaela 29. septembra imenuje v cerkvenem jeziku: dedicatio s. Michaelis archangeli, posvečenje cerkve sv. Mihaela nadangelja. Gora Garganska s cerkvijo sv. Mihaela ob votlini je postala odslej velikanska božja pot, kamor je prihajalo brez števila pobožnih romarjev in procesij. Kmalu je nastalo tamkaj mesto, katero se je imenovalo in se še imenuje skratka Sant' Angelo.

Izmed mnogih svetih mož in žen, ki so potovali k čudežni votlini sv. nadangelja Mihaela, imenujem le sv. Bernarda Klaravalskega, velikega slavitelja Marije in angeljev; nadalje slavljenega

Akvinata sv. Tomaža, ki se zavoljo angeljske svoje nedolžnosti imenuje angeljski učenik, in sv. Frančiška Asiškega, ki je bil posebno goreč častilec sv. Mihaela in nosi častni priimek serafski. Mnogi papeži kakor Gelazij I., sv. Agapit I., Leon IX., Urban II., Inocencij II., Celestin III., Aleksander III., Gregorij IX. in drugi so obiskali ta kraj in so ga odlikovali z bogatimi predavicami. Tudi škofje in opati, cesarji in kralji so hiteli na goro Gargansko k svetišču sv. Mihaela in so je počastili z darovi. Tako je cesar Oton III. (996—1002) v spremstvu mnogih duhovnikov in vitezov romal na pusto predgorje Gargansko, katero se navadno imenuje ostroga italijanskega čevlja, lo sperone d'Italia. V sveti votlini je opravil svojo pobožnost in daroval tamkaj mnogi dragotin. Tudi pobožni cesar Henrik II. sveti (1014—1024) je po svoji zmagoviti vojni v Apuliji leta 1022. šel kot romar na Gargansko goro. Leta 1137. je potoval tje cesar Lotar II. iz Saksonije (1103—1137). Posebno križarji so na vožnji v sv. deželo in nazaj obiskovali ta posvečeni kraj, ker leži ob potu v vzhod na jadranskem morju.

To svetišče je vedno slulo. Štirinajst stoletij je preteklo od njegove ustanovitve. Kraljestva, narodi in jeziki so izginili, novi deli sveta so se odkrili, tisoč vojsk, tisoč umotvorov in iznajdeb človeškega rodu je Evropo pretresalo, spremenilo in predrugačilo, češčenje sv. nadangelja na Garganu pa je ostalo nespremenjeno, in kakor za Belizarja in Narzesa, tako se še danes romarji v tisti votlini nebeškemu kerubu priporočajo v varstvo in priprošnjo. Nastala so nova, mnogo obiskovana božja pota, kakor sv. Miklavža v Bariju (1087) blizu Gargana ob apuljskem morju, sv. Marije Lavretanske (1294) in več drugih, pa votlina sv. Mihaela v mestu Sant' Angelo je ohranila svojo prvotno vabljalnost in mičnost. Bogu bodi čast in hvala, da sem tudi jaz dne 31. majnika lanskega leta mogel obiskati sloveče svetišče in drugi dan na milostnem altarju sv. mašo služiti za se in za vse svoje ljube škofljane.

(Dalje sledi.)

Nekaj o Magdaleni Gornik.

Pred kratkim je neki g. dopisnik v „Danici“ pripomnil, da bi se natančneje opisalo življenje rajne Magdalene Gornik. Mi se čisto strinjamo s to mislijo. Naj se stvar tolmači tako ali tako — prav za prav je tukaj težko — obloška „zamaknjenska“ je bila gotovo tolika posebnost med Slovenci, da bi bilo škoda, da bi se nje spomin zgubil in zatrl.

Prejšnja leta se je o Magdaleni govorilo veliko po celem Kranjskem. Od daleč so prihajali ljudje na Obloke gledat „zamaknjeno“. Tako so mi moja rajna

mati večkrat pripovedovali, kako so z drugimi vred tudi enkrat šli tjakaj; zato so vedeli o nji veliko povedati, žal, da si posameznosti nisem zapomnil. Ker je stvar naredila mnogo hrupa, še posebno radi tega, ker se je trdilo, da ne vživa Magdalena nobene hrane, poklicali so jo bili v Ljubljano, da bi se za deva od duhovniške strani preiskala. Nekaterim starejim ljubljanskim gospodom je brez dvoma o tem več znano; tudi stare „Danice“ morajo imeti več poročil o tem.

Rajni g. kanonik Klun je kot bogoslovec opisoval Magdaleno v tedanjem slovenskem lističu, katerega so izdajali bogoslovci ljubljanski; Klun je pobijal mnenje, da bi bile te prikazni kaj čeznaturnega. Pozneje se je na Magdaleno Gornik pozabilo, kakor se v tem času pozabi kaj družega. Pisec teh vrstic je na novi maši sedanjega g. župnika v Dragi v obloškem župnišču pripravljaval z rajnico kruh in krožnike za mizo. Ker je bilo več postrežnic, še mislil nisem na njo, najmanj, da bi ž njo govoril. Kar me opozori tovariš: Vidiš, to je „zamaknjenka“. Razume se, da sem postal bolj radoveden.

Ker je pokojnica še le pred kratkim umrla, bi sedaj še ne bilo težko opisati njeno življenje. Ljudem je sedaj še vse v živem spominu. Njeni sorodniki, duhovniki, doma na Oblokah ali pa taki, ki so bili nekdanj v službi tamkaj, bi lahko mnogo izpovedali. Seveda bi bilo treba pri ljudskih poročilih biti previden, ker priprosti človek rad pretirava. Zgodovinskih podatkov bi sedaj ne manjkalo. Toda gotovo je, da bi moral, kedor bi hotel bolj znanstveno preceniti pokojnična zamaknjenja, se s to stvarjo temeljito pečati, pred vsem prebirati in seznaniti se z življenjem nekaterih svetnic, kakor sv. Katarine Sienske, sv. Magdalene Paciške, Krešencije Kaufbeuren, Katarine Emerich i. t. d.

Brezverno zdravilstvo seveda noče priznati čeznaturnih zamaknenj. Pomagati si hočejo z nervoznostjo, božjastjo, malokrvnostjo, histerijo, češ, boleha vst je kriva vseh teh prikazni. To je lahko reči, a težko dokazati. Velikrat bi bilo mnogo bolj pametno, da bi zdravniki, če vže nočejo priznati prsta božjega, raje rekli: ne vemo! Znanih je do sedaj 50 slučajev stigmatizacije, t. j. da je bilo 50 oseb tako srečnih, da so dobile na rokah in nogah znamenje ran Gospodovih. Sv. cerkev je nekatere stigmatizacije kot čudeže odobrila, n. pr. stigmatizacijo sv. Frančiška Asiškega. V življenju svetnikov se večkrat zasleduje „inedija“, t. j. da svetniki niso vživali nobene hrane. Sv. Nikolaj Flijan je živel več let brez hrane, kakor rajna Magdalena Gornik. Taki pojavi bodo vsikdar trd oreh za učenjaške „dohtarje“.

Dopisnik je prebiral v minolem postu razodetja Katarine Emerih o trpljenju Gospodovem. Katarina Emerih je umrla 9. febr. 1824. Bila je priprostitih kmečkih starišev; hči je razodevala vže v otroških letih veliko pobožnost. Pozneje je stopila v samostan. S Katarino Emerih se je čisto tako godilo, kakor z rajno Gornik. Na glavi je krvavela, da ji je kri curkoma tekla za ovratnik, na srcu je dobila znamenje križa, na rokah in nogah znamenje ran. Njen življenjepis ne omenja, da bi živila brez hrane. Razložek bi našli v tem, da o Katarini Emerih se je veliko pisalo in se še piše. — P. Schmöger (pri Pustetu) je izdal o nji delo, ki šteje 1210 str. in stane vezano 20 kr. — Magdaleno Gornik se utegne pozabiti. Ka-

tarini Emerih so naklanjali svojo pozornost sloveči možje: grof Leopold Stolberg, dekan Bernard Overberg, škof Sailer — niso se sramovali občevati z njo. Leta 1813 je prišel k njej francoski general Garniez, res ne z dobrim namenom, marveč, ker se je bal, da bi ne bila Emerih s svojimi prerokovanji politično nevarna. Zamaknjenka je naredila nanj tak utis, da je še l. 1826 z velikim spoštovanjem o nji govoril celo v Parizu. Klemens Brentano je vestno opazoval njena zamaknjenja in zapisoval njena razodetja; tako je ta mož otel prihodnosti ona premissljevanja, katerim sv. cerkev sicer ni priznala historične zanesljivosti, a vendar s svojo nadrobno natančnostjo in živahnostjo še zmeraj spodbujajo vernike, da s skesanim srcem premissljujejo Kristusovo trpljenje. Nam se zdi čisto verjetno, da se je tako godilo, kakor pripoveduje zveličana Emerih, in se je skoro moralo tako zgoditi, če jemljemo v poštev divje sovraštvo Judov do Kristusa.

To primero o Katarini Emerih smo zato tukaj navedli, da pokažemo, kako znajo delati drugod. Prepričani smo, če bi bila rajna Magdalena Gornik Nemka ali pa Francozinja, da bi vsa Evropa govorila o nji.

Ali bi ne hotel tedaj marljivi gospod, ki podaja v „Vencu“ tako prijetnih in koristnih životopisov in je vže tudi začrtal obris o življenju pokojne Magdalene, poseči nekoliko globokeje, da zbere gradivo in v obširnejem spisu otme pozabljivosti slovensko „obloško zamaknjenko“?

Mikš.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Glasi iz sv. Jožefa v Prijedoru (Konec) — V grobu je ležal kip umrlega Odrešenika, in ta kip predstavlja milo, vzvišeno in ljubeznjivo podobo Jezusovo, da so bili pri pogledu nanjo verno prešinjani in skesano pobožni tudi moški, in mnogim so rosile solze iz oči. Nad kipom Kristusovim v srednji skalovne votline je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo.

Ves božji grob z brdino Kalvarije je bil lepo in okusno razsvetljen z mnogimi, razvrščenimi lučicami. Vsi, tudi veščaki so se čudili lepoti tega božjega groba, kajti v tako lepi obliki se malokje postavljajo božji grobi, kakor je ta. Ko bi hoteli božji grob kje naročiti in v tej meri, dobili bi ga težko za 600 do 700 gld., med tem, ko nas stane le 180 gld. Seve da božji grob sta napravila č. vr. brat in njegov pomočnik brezplačno.

V tem okraju, 18 ur na daljavo in 17 ur na širjavo ni božjega groba, niti cerkvenih obredov velikega tedna. Domačini in ljudstvo iz daljnih katoliških občin je v obilnem številu prihajalo veliki teden v cerkev k sv. obredom, in častilo Kristusa v presv. zakramentu oltarja. Pred poldnem in popoldne one tri dni so se opravljali sv. obredi; veliki petek po odkritju sv. razpela pa je bil govor o Jezusovi križani ljubezni.

Tudi so se opravljale v dveh nočeh molitvene ure pred Najsvetejšim v božjem grobu posebno za dobrotnike in dobrotnice naše nove cerkve in božjega groba in to, za prejšnje, sedanje in prihodnje. Božji grob so mnogoštevilno obiskovali tudi naši, po cerkvi in nje vrhovnem poglavarstvu ločeni bratje in sestre, člani vzhodne razkolne grške cerkve. Bili so i ti v srce ganjeni pri pogledu na veličastni božji

grob in v grobu milo podoba mrtvega Jezusa. Mnogi so se po svoji, vzhodni šegi klanjali do tal, se križali, na obraz padali pred Kristusa in ga molili, poljubljali in polagali milodarov pred sv. grob. In ravno kristjani razkolne cerkve so največ milodarili, ker so premožnejši kot naše uborno delavsko ljudstvo.

Tako so nam pomogli, da smo še z dvema drugima milodaroma izplačali 73 gld. za snovi božjega groba. Le mnogo iskrene molitve, osobito rožnovenske, dobrih del in prave krščanske ljubezni je treba pridobiti, da se naši ločeni bratje in sestre razkolne cerkve približajo in zedinijo z rimo kat. cerkvijo.

Veličastna bila je procesija v spomin od smrti vstalega Zveličarja na veliko saboto zvečer ob 6. uri po ulicah večino razkolnega in mahomedanskega mesta. Med procesijo so se prepevale slavne in vesele velikonočne pesmi in molil se je sveti rožni venec. Seveda nam je primanjkovalo pri procesiji „banderov“, Primanjkovalo nam je tudi lepo vbranega zvonjenja, kajti zvonil je le mali zvonec, kakor na pr. pri vas mrtvaški zvon.

Konečno naj še omenim, da so bili tukaj pred božjim grobom zastopani severo in Jugoslovani in ni je skoro kronovine in naroda v Avstro-ogerski, kateri bi tukaj prošle velike dni ne bili zastopani.

Tretjo nedeljo po veliki noči, v praznik varstva sv. Jožefa, je za novo, rimo kat. slavensko občino in za novo cerkev veliki praznik in shod častilcev sv. Jožefa. — Prosim Vas, mili in ljubi bratje Slovenci, spominjajte se neizgotovljene in uboge cerkve ženina Marije Device, krušnega očeta Jezusovega in mogočnega našega varha.

A M.

Razgled po svetu.

Dunaj. Državni zbor je zopet pričel svoje delovanje. Nemci zopet nagajajo s svojimi obtožbami. V imenu desnice je pojasnil stališče vitez Jaworski. — Katoliška ljudska stranka je sklenila še nadalje složno postopati z desnico, od katere ima mnogo več pričakovati, nego od nemških Votancev. — Kakor znano, je odložil član krščansko-slovanske narodne zveze, dr. Šusteršič svoj mandat. Vsa desnica je obžalovala njegov odstop. Sedaj je izvolila zveza predsednikom poslanca Povšeta. — Nedavno so odpotovali romarji v sveto deželo. Z besedami: Bog hoče! katere je izgovoril prelat Zchokre v domu sv. Štefana na Dunaju, so se odpeljali romarji v Trst. Tu je daroval v cerkvi sv. Antona tržaški škof Šterk sv. mašo in potem so odšli romarji k obrežju, kjer jih je pričakovala ladija „Urano“. Nepregledna množica se je tu zhrala. Ganljivo je bilo slovo. Ljudje, ki se do sedaj se niso nikdar videli, so se poslavljali kot bratje. Tu ni bilo razločka med gospodom in meščanom, vsi skupaj so tvorili jedno družino, koje glavni smotnik je bil verska in domovinska samozavest. Odpeli so narodno himno in med „slava“ klici je odplul parnik iz Trsta. Ko se je pomikal parnik dalje, opazovali so romarji krasno okolico adrijansko. V najlepšem vremenu so se odpeljali do Korfu. Sv. maše bero duhovniki od 1/2 5. do 1/2 11. ure na krovu. Vse je veselo in težko pričakuje, da stopi na tla sv. dežele.

Ogersko. Poslanska zbornica se sedaj posvetuje, kako naj se zboljšajo plače nekatoliških duhovnikov. Odkar so se sprejeli cerkveno politični zakoni, je stališče drugoverskih duhovnikov bolj slabo. Prej so bili

ti duhovniki veliki pospeševalci onih zakonov, kar pa sedaj britko obžalujejo. — Kanonik Rossival, ki se je dal voliti od liberalcev v poslansko zbornico, je moral odložiti mesto bogoslovskega direktorja. Njegovo postopanje so bogoslovci v spomenici, kojoj so mu izročili, obsojali. Tudi profesorji so nehali ž njim občeovati.

Rim. Belo nedeljo je sv. oče maševal v svoji privatni kapeli K sv. maši je prišlo nekaj laških romarjev, poslanik Francoske pri sv. stolici, nekaj udov avstrijske nasebine i. t. d. Po sv. maši je sprejel sv. oče v avdijenci pruskega poslanika, ki mu je predstavil svojega brata. — Rimsko društvo, ki skrbi za podporo vzhodnih katoličanov, je izdalo neko poročilo o stanju katoliških Armencev v Turčiji. Armenski katoliški patriarhat obsega 14 škofij v azijski Turčiji, 12 izmed teh je mnogo trpelo pri zadnjih pobojih. 700 katoliških Armencev je bilo pobitih, ostalim pa so pobrali Turki vse premoženje v vrednosti 12 milijonov lir. Podpore, ki so došle iz Angleške, Nemčije, Amerike in Švice so dobili nezjedinjeni Armenci; katoliški Armenci so dobili vso podporo le iz Francije in še to so razdelili med razkolne brate. Sedaj je treba zgraditi šole, cerkve, kapele, župnišča in stanovališča katoličanov; a ne samo to, treba jih je tudi rediti in oblačiti. Ker pa manjka pomočkov, je naravno, da prestopajo k protestantizmu in mahomedanstvu, ker dobivajo ondi potrebne hrane. Nedavno je sprožila turška vlada misel, da hoče imeti svojega zastopnika pri Vatikanu in sv. stolica naj bi poslala svojega v Carigrad. Sedaj pa so nastale neke težkoče, katere mnogi pripisujejo francoski vladi. Francoska vlada se sklicuje, da se bode s tem zmanjšal njen vpliv na vzhodu, ker so sedaj katoličani pod njenim varstvom. Sedaj se je menda sultan premislil in umaknil svoj nasvet. — Kakor poroča „Pol. Corr.“, si papež še vedno prizadeva, da bi nastal mir na Kubi. Naročil je nadškofu v Santiago, naj deluje s svojo duhovščino na to, da ustavi ljudstvo upor. Nadškof je odgovoril sv. očetu, da si duhovščina močno prizadeva, da napravi mir, in da ima najboljše nade, ako ne bodo Amerikanci hujskali upornike. Vsi listi brez izjeme se hujujejo nad Amerikanci in žele, da bi prejeli od Špancev zaslužen plačilo, namreč popolni polom. Tudi liberalni „Popolo Romano“ napada ameriškega predsednika, češ da hoče opliniti Španijo. — Ali bi ne bilo dobro, da bi pometal tudi pred svojim pragom in jednako sodbo izrekel o Viktor Emanuelu, ki je tudi oplnil pokojnega papeža Pija IX?

Nemško. 23. t. m. je obhajal saksonski kralj Albert 70letnico in 25letnico vladanja. Akoravno je druge vere (on je katoličan) nego večina prebivalcev Saksonske, ga vendar vsi spoštujejo. On je proti vsem pošten in pravicoljuben vladar. Jeden njegovih sinov je katoliški duhovnik. Ljudstvo je tekmovalo, kako bi dostojno počastilo ljubljene kralja. Slavnostij so se vdeležili tudi naš presvitli cesar, nemški cesar in mnogo drugih knezov. Tudi sv. oče so mu iskreno čestitali po svojem nunciju.

V Monakovem je papežev nuncij introniziral novo imenovanega škofa. Slavnosti so se vdeležili vsi ministri in mnogi drugi svetni in cerkveni dostojanstveniki. Novi škof je pri vseh slojevih ljudstva jako priljubljen.

Belgija. Pred nekaj tedni se je vršil v Mechelnu velik shod, na katerem se je povdarjalo, kako važno in koristno je širiti med ljudstvom tretji red. V to svrhu je provincijal frančiškanskega reda odločil dva patra, ki naj nadzorujeta tretjerednike in ga razširjata. Nasvetovalo se je na shodu, da naj udje tudi v socialnem oziru se prizadevajo, da spodkopljejo tla socialni demokraciji, ki se zadnji čas prav lepo širi po Belgiji. — Na kakoliškem vseučilišču v Löwen so otvorili stolico za kitajski jezik. Profesorjem je imenovan duhovnik Dierike, ki je 18 let na Kitajskem bival in prav dobro pozna njih literaturo.

Ruska cerkev je zopet pridobila veliki število udov. 15.000 Siro-kaldejcev in Nestorijancev je sprejelo rakolno vero. Najprvo je prestopil njih škof Mar-Yonan v Petrogradu vpricho najveljavnejših dostojanstvenikov, za njim ostalo ljudstvo, ki pričakuje od Rusije večje podpore, nego od perzijskega šaha, kojega podložniki so bili do sedaj v verskem cziru.

Špansko. Vojska se kmalu prične. Vse vlade, razven Angleške stoje na španski strani. Le prostozidarji se vesele vojske; njih želja je videti eminentno katoliško Španijo razrušeno in uničeno. — Dvomimo, da bodo kaj takega dočakali!

Angleško. V Londonu so izvolili odbor, ki bo poskrbel, da se dostojno prične novo stoletje, v spomin vpeljave katoličanstva in uredbe katoliške hierarhije na Angleškem. V to svrhu hite delavci, da dovrše westminstersko katedralo, ki se bo ta čas slovesno blagoslovila. Vršila se bo peta provincijalna sinoda in ustanovila cerkvena provincija za severno Angleško. — Jezuit Vaughan, brat kardinala Vaughan, je imel letos postne govore za one Angleže, ki so se mudili v Rivieri. Pri njegovih govorih je bilo zbranih mnogo najodličnejših dostojanstvenikov. Najimenitnejši člani vladajočih rodbin kakor velški princ, burbonski princ, nadvojvoda Rajner, Štefan in dr. so odlikovali slavnega govornika s svojimi obiski in ga večkrat povabili na obed.

Norveško. Msgr. Fallice pripoveduje o napredku katoličanstva v Norveški sledeče: „V gorah imamo usmiljene sestre, ki strežejo bolnikom po zasebnih hišah; bolnišnice nimamo nobene, ker nimamo denarnih pomočkov. Pretečeni mesec sem birmoval v onih krajih. K meni pride deputacija zdravnikov — bili so sami protestantje — in me prosi, naj sezidam bolnišnico. Odgovorjam jim, da imam primeren prostor a ne denarnih pomočkov. Obljubijo mi, da hočejo na svoje stroške preskrbeti hišo, kjer naj ustanove usmiljene sestre bolnišnico toda pod pogojem, da bo bolnišnica zvana katoliška, ker le pod tem imenom se zamorejo nadejati najboljšega uspeha. Drage volje sem ustregel njih želji.“ — Kako je pa v naših katoliških deželah? Na Francoskem jih pode iz bolnišnic, tudi v Celovcu se jih boje.

Kodanj. Sv. oče Leo XIII. je poslal po apostolskem vikariju danskemu kralju Kristijan XI. lastnoročno pismo, v kojem mu čestita k njegovi 80letnici.

Amerika. (Raznoterosti.) L. 1897. je bilo v Ameriki 293 različnih ver. Katoličanov je 8,271,309; ti imajo 12,293 cerkva, 80 škofov in 13 nadškofov. Ostali prebivalci so večinoma protestantje, ki razpadejo v več ločin. Od teh je 5,653,289 metodistov; 4,153,857 baptistov; 1,460,345 presbiterjancev; 1,420,950 luterancev; 1,003,672 krščanskih bratov; 636,773 episkopalcev; 622,557 kongregacionalistov; 348,471

reformiranih; 271,035 zjedinjenih bratov; 234,000 mormoncev i. t. d. — V ječah je bilo koncem l. 1897. 82,329 oseb in v ubožnih hišah 73,045. Število umorov je znašalo zadnjih 10 let 48,834. Obešenih je bilo 1030, ljudstvo samo je kaznovalo 1655 oseb brez vsake sodnijske preiskave. Samomorilcev je bilo v 6ih letih 8226, v norišnicah 106,485 oseb. Prostopozidarjev je bilo 802,282; dd Fellows (kar je isto) 804,557; vse druge skrivne družbe so imele 5,076,794 privržencev. Malo udov imajo katoliška društva. Največje katoliško irsko društvo ima 103,841 udov, drugo manjše 24,041. Seveda niso ameriški prostozidarji taki, kakor naši. Oni se ne zmenijo mnogo za vero. Mnogi pripadajo ložam vsled drugih vzrokov, da dobivajo denarna sredstva i. dr. Katoliško vero puste pri miru. Mnogo hujši od prostozidarjev so v tem oziru metodisti, ki so proti katoličanom jako nestrpljivi. — 11. marca so položili temeljni kamen za gradbo novega frančiškanskega samostana, ki se bo zgradil blizu katoliškega vseučilišča v Washingtonu. Samostan bode stal na jako lepem prostoru, katerega so kupili patri za 44,000 dolarjev. Novici so iz Belgije, Laške, Španije in Avstrije. Odšli bodo kakor misijonarji v južno Ameriko, Afriko in v sveto deželo.

Ceylon. L. 1832 je naštel misijonar Dubois vseh katoličanov na otoku Ceylonu 150,000. Ta čas je ustanovil papež Gregor XVI. tu apostolski vikariat. Sedaj ima že otok dobro uravnano hierarhijo z nadškofijo Colombo in štirimi škofijami, ki imajo 256,184 judov. Otok je približno tolik nego Bavarsko. Tu delujejo poleg oblatov jezuitje in benediktinci.

Nova Zelandija. Pred 60 leti ni imel ta otok niti katoliške kapele niti stalnega duhovnika. Danes je drugače. Sedaj biva ondi 1 nadškof, 3 škofje, 100 duhovnikov, 500 redovnic in 100,000 katoličanov. Gotovo lep napredek!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec april (mali traven) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duh ljubezni.

b) Posebni nameni:

29.) **Sv. Peter, mučenik.** Da bi ohranili prvoobhajanci go-rečnost do najsv. zakramenta. Pretežavni avstralski misijoni. Pokvarjeni, navidezno že nepoboljšljivi otroci.

30.) **Sv. Katarina Sijenska.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Vse doposlane, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca aprila in ki bodo meseca maja umrli.

Glavni namen za mesec maj (veliki traven):

Pobožnost do blažene Device Marije.

1.) **Praznik varstva sv. Jožefa. Ss. Filip in Jakob.** Ta in vsak dan meseca naznanjene, pa še ne zaznamovane ali ne-nadoma nastale zadeve. Šmarnične pobožnosti.

2.) **Sv. Atanazij.** Srčnost v boju za Božje pravice. Prizadevanje Leona XIII. za zedinjenje vzhodnih cerkv. Nevarno bolni v tem mesecu.

3.) **Najdenje sv. križa.** Razsvetljenje in pomoč krščanskim knezom. Duhovni in obhajanci. Cerkevne stavbe.

4.) **Sv. Monika.** Milostljivo uslišanje dolgotrajnih materinih solz. Pospeševalci molitvenega apostolstva. Odpadli duhovniki in redovniki.

5.) **Sv. Plj V.** Ogovski škofje in duhovniki. Državnozbornske volitve na Nemškem. Pomoč v hudi stiski.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Neki mladenič se priporoča, da bi se mu neka zamotana stvar pravično iztekla. — Prileten mladenič je priporočen v pobožno molitev, da bi se mu olajšale hude želodečne bolečine in da bi že enkrat postal pameten in se rešil tudi dušnih bolečin. — Naši lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu Padov. izročam na duši in na telesu bolno deklico, da bi zadobila pravo pamet in telesno ozdravljenje. Priporočam tudi sebe in celo svojo hišo, za ljubi mir in zdatno pomoč v hudih stiskah, tožbah in dolgovi, da bi se obrnilo na boljše, če je volja Božja. Ushljanje se naznani. Josip Kovač.

Zahvale:

Mati se pristrčno zahvaljuje prebl. Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu, da je njen sin, kateri je živel leta dolgo v pregrehah, slednjič vendar prejel sv. zakramente. R. S.

* * *

V hudi zadregi zatekla sem se k Naši lj. Gospej in svetemu Antonu in bila sem takoj uslišana. Da spolnim storjeno obljubo, se tem potom javno zahvalim za prejeto milost. Et. B.

* * *

Najsrčnejšo zahvale izrekam presv. Srcem Jezusa in Marije, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu za milost spreobrnjenja svojemu očetu. Kat. K.

* * *

Votel zob provzročeval mi je hude bolečine. Ko sem ga pa dal izrjaviti, dobil sem močno oteklino, katero sem z raznovrstnimi zdravili poskušal odpraviti. Toda zaman. Bolezen je postajala nevarna. K temu so prišle še druge stiske. V tem žalostnem položaju sem se obrnil za pomoč k Onemu, ki nam jo vedno zamore dati in obljubil sem za slučaj ozdravljenja naznaniti to v »Danici«. Moje zaupanje ni bilo prazno. Oteklina je v teku jednega popoldneva malo da ne do cela izginila in tudi ostalo se je srečno poravnalo. Srčna zahvala bodi za to presladkemu Srcu Jezusovemu, preblaženi Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu. J. D.

V Ljubljani, 22. aprila 1898.

Listek za raznoterosti.

Sv. Jožef obvaruje svoje častilce pekla. Neki gospod je visoko cenil sv. Jožefa in je obhajal njegov praznik z veliko slovesnostjo. A zdelo se je, da mu sv. Jožef tega noče poplačati. Mož je imel namreč tri prav pridne in pobožne sinove, katere je prav rad imel. Dve leti zaporedoma pa umre po jeden teh sinov ravno na praznik sv. Jožefa. Ko se je bližal zopet 19. sušec prihodnjega leta, se je oče hudo bal, da bi mu ljubi Bog tudi zadnjega sina ne vzeli s strahom in trepetom je pričakoval praznika sv. Jožefa.

Svetnik se na to prikaže očetu v spanju, in mu pove zakaj sta dva sina umrla. »Če bi bila tvoja

sinova, za katerima tako žaluješ, še delj časa živela, bi bila izgubila milost božjo, in bi se bila za vselej pogubila. Ker ste me tako ljubili in častili, sem prosil Boga, naj jima takoj pošlje smrt, ker sta še nedolžna. Za tretjega sina naj te nikar ne skrbi, on bo zelo star in bo postal škof.«

Kakor je rekel svetnik, tako se je zgodilo.

Sv. Jožef namreč ne pusti, da bi kdo trpel peklenške muke, če mu je v življenju zvesto služil. Zato ti svetujem, da opravljaš vsak dan majhno molitvico njemu na čast. Jedno prav lepo priobčujemo tu, nauči se jo na pamet, in jo moli vsako jutro. Ne bo ti žal. Molitev je oklenjena z odpustki, in od sv. očeta potrjena. Glasi se tako-le:

»Sv. Jožef, oče in varih čistih duš. Tvojemu varstvu je bila izročena nedolžnost Jezusa Kristusa in čistost Njegove sv. Matere. Pri teh dveh osebah te prosim in rotim, obvaruj me vse nečistosti in stori, da bom čist na duši in telesu služil Jezusu in Mariji. Amen.« —

Kaj je rekel neki svobodomiselnik o samostanih? Francoski liberalni pesnik Viktor Hugo je zapustil v krepko obrambo samostanov te besede: »Ljudje se družijo, in bivajo skupaj. Po kakšni pravici? Po pravici, ki jo ima človek, namreč, da se lahko združi s svojim bližnjim. Ljudje se drug od drugega odtušujejo. Po kaki pravici? Po pravici, po kateri vsak človek lahko vrata pred seboj zapre ali odpre. Ne hodijo med svet. Po kaki pravici? Na podlagi pravice, po kateri vsah lahko gre in pride, katera pravica tudi vsakemu dovoljuje, da ostane doma. In kaj delajo doma? Govorijo tiho, povešajo oči, in delajo. Odpojejo se svetu, mestom, čutnemu uživanju, razveseljevanju, častihlepnosti in samopridnosti. Oblačijo se v raskavo sukno. Nihče med njimi ne imenuje niti najmanjše stvari za svojo lastnino. Bogatin postane s tem, da ustopi, berač, kar ima to da za vse. Oni, katerega so nekdanje nazivali plemiča, je jednak onemu, ki je bil prej kmet. Celica je za vse jednaka. Vsi žrtvujejo svoje lase, vsi nosijo jednako obleko, jedo enak kruh, spe na jednaki slami, in umrjo iste smrti. Jdnake vreče nosijo na hrbtu, jdnake pasove okoli ledij. Tam zagledaš tudi prince. Toda ti principi in grofi so ravno to, kar drugi. Noben naslov ne velja več. Celu družinska imena so izginila. Imajo le krstna imena. Zapustili so svetno družino in spadajo v svoji skupnosti le k duhovni družini. Revežem hitijo na pomoč in oskrbujejo bolnike. Volijo tiste, katere ubogajo in pravijo drug drugemu: Moj brat! Molijo in prosijo Boga. Nepremišljeni, lahkoživi ljudje pravijo: Čemu so te okorne postave? Mari kaj koristijo, ali mari kaj delajo? Ni ga bolj vzvišenega dela, kakor ga opravljajo te osebe: ni bolj koristnega dela, kakor njihovo: »Molijo namreč za tiste, ki nikdar ne molijo.«

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. J. Eppich, kapelan v Kovorji, 18 gld. 58 kr. — Janez Mavc, v Gutensteinu, 17 gld. 60 kr. — Marija Močilnik pri Mariji na Jezeru, 6 gld. 10 kr. — Čast. g. A. Stroj, nunski katehet, 50 gld. — Čast. g. dr. Š. Kumer, vikar v Avčah, 20 gld. 10 kr. — Čast. g. Janez Štrukelj, kaplan na Krki, 19 gld. 60 kr. — Frančiška Dolžan iz Kranja, 40 gld. — Č. g. Karol Dornik iz Podbrezja, 18 gld. 19 kr.

Za afrikanski misijon: Marija Kozina, 1 gld. Neimenovana, 50 kr. —

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana D. L. 10 gld.